

portione, vel ab astrorum influxu, vel etiam usu ciborum noxias qualitates habentium, dominium acquirere, & hujusmodi intemperies microcosmicáque incendia producere possint. Semina autem hæc nihil aliud esse, quàm ☿ & ☽ , docet *libro 3. de meteoris microcosmicis cap. 13.*

Verùm, adsint licet talia semina, non tamen immediatè & primariò ad producenda hæc febrilia incendia videntur sufficere. Analogicè semina hæc ut insunt, ita etiam analogica traditur generatio, quæ certò respectu tolerari potest.

Chimicorum quoque nonnulli ob ☿ evehæti copiam accensionem in corde plurimùm intendi statuunt, ita ut exin calor febrilis seu effervescentia solitò major excitetur.

Thomas Willis *libro de febribus cap 2.* efferatum evadere ☿ , inquit, dum à fermento cordi insito particulæ ejus solutæ excandescunt, à mixtione exsiliunt, & motu suo calorem quasi igneum, quaquaversus dispergunt. Ebullitio ista ☿ is efferati, seu oleaginosæ corporis pars accensa non priùs desinit inflammari, quàm spiritus seu ☿ is combustibilis materia maximam partem fuerit deflagrata.

Et sanè ☿ is inflammabilitatem in miraculosò Vesuvianò incendiò exprimunt & repræsentant sufficienter febres ardentes in microcosmò, continuò ægrotos urentes, ut nonnunquam illi integrè combusti existimentur.

CAPUT VIII.

Helmontii sententia.

Johann Baptistæ van Helmont, insignis Paracelsicorum hostis eorundem, ☉ , ☿ , & ☽ , vilipendit, nec inter consortium causarum recensenda esse ostendit, *libro singulari*. Quin & cum chemicorum sectâ humores rejicit omnes, illosque planè dari negat, *libro, ignotus hospes morbus, inscriptò*.

Confugit idcirco ille ad acorem suum corruptum, qui extra ventriculum egressus Archeum irritat & incendit, undè morborum mater sit salutandus. E venis ejectus, apostemata parit; in
C
venis